

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 12852/2553

พนักงานอัยการประจำศาลจังหวัดตะกั่วป่าโจทก์ นางสาวเทียด พฤกษ์อุดมโจทก์ร่วม นายวโรตน์หรือสุเจน ไส้สกุล กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 1304, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 358, ป.อ. มาตรา 362, ป.อ. มาตรา 365

ย่อ / หลักกฎหมาย

ที่ดินที่เกิดเหตุซึ่งโจทก์ร่วมอ้างว่ามีสิทธิครอบครองไม่มีเอกสารสิทธิใดๆ และอยู่นอกเขต โฉนดที่ดินของโจทก์ร่วม มีสภาพเป็นป่าพรุ มีต้นไม้ขึ้นตามธรรมชาติ มีร่องน้ำไหลผ่านออกสู่ทะเล ได้ แม้ที่เกิดเหตุมิได้จดทะเบียนเป็นที่สาธารณะหรือออกหนังสือสำคัญสำหรับที่หลวง แต่ที่เกิดเหตุ อาจเป็นที่สาธารณะได้หากเป็นทรัพย์สินที่บัญญัติไว้ใน ป.พ.พ. มาตรา 1304 การที่จำเลยที่ 1 ซึ่งเป็นผู้ใหญ่บ้านเชื่อโดยสุจริตว่าที่เกิดเหตุเป็นที่สาธารณะอันเป็นทรัพย์สินของส่วนรวม จึงใช้ให้ จำเลยที่ 2 กับพวกเข้าไปปลุกต้นมะพร้าวในที่เกิดเหตุโดยมีเจตนาป้องกันมิให้โจทก์ร่วมบุกรุกเข้า ถิ่นครอบครองที่เกิดเหตุ มิได้มีผลประโยชน์แอบแฝง การกระทำของจำเลยที่ 1 ที่ 2 จึงขาดเจตนายังไม่ เป็นความผิดฐานร่วมกันบุกรุก

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 91, 358, 362, 365 จำเลยทั้งสาม ให้การปฏิเสธ ระหว่างพิจารณานางสาวเทียด พฤกษ์อุดม ผู้เสียหาย ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลชั้นต้นอนุญาต ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง โจทก์และโจทก์ร่วมอุทธรณ์ โดยรองอธิบดีอัยการ ฝ่ายคดีอาญา ปฏิบัติหน้าที่อธิบดีอัยการฝ่ายคดีศาลสูงเขต 8 ซึ่งอัยการสูงสุดได้มอบหมาย รับรอง ให้โจทก์อุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริง และผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้น อนุญาตให้โจทก์ร่วมอุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษายืน โจทก์ร่วมฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ที่ดินที่เกิดเหตุมิเป็นที่ดินไม่มีเอกสารสิทธิอยู่ทางทิศตะวันออกของที่ดินแม่ ที่เกิดเหตุมิได้จดทะเบียนเป็นที่สาธารณะหรือออกหนังสือสำคัญสำหรับที่หลวงก็ตาม แต่ที่เกิดเหตุ อาจเป็นที่สาธารณะได้หากเป็นทรัพย์สินตามที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1304 นอกจากนี้ที่เกิดเหตุยังมิได้มีการพิสูจน์สิทธิทางศาลหรือจากหน่วยงานของ ทางราชการที่เกี่ยวข้องว่าเป็นที่สาธารณะหรือเป็นทรัพย์สินที่โจทก์ร่วมมีสิทธิครอบครองเช่นนี้ ข้อสันนิษฐานของจำเลยที่ 1 ว่าที่เกิดเหตุเป็นที่สาธารณะใช้ระบายน้ำออกสู่ทะเลจึงมีเหตุผลมา รองรับ ข้อเท็จจริงฟังได้ว่าจำเลยที่ 1 ใช้ให้จำเลยที่ 2 กับพวกปลุกต้นมะพร้าวในที่เกิดเหตุ โดยมีเจตนาป้องกันมิให้โจทก์ร่วมบุกรุกเข้าถิ่นครอบครองที่เกิดเหตุซึ่งจำเลยที่ 1 เชื่อว่าโดยสุจริตเป็น ที่สาธารณะอันเป็นทรัพย์สินของส่วนรวมโดยมิได้มีเจตนายึดถิ่นครอบครองที่เกิดเหตุเป็นของตน และได้เข้าไปในที่เกิดเหตุเพื่อบกวนการครอบครองสังหาริมทรัพย์ของโจทก์ร่วมโดยมี ผลประโยชน์แอบแฝง สำหรับจำเลยที่ 3 ซึ่งเป็นบุตรของจำเลยที่ 1 โจทก์และโจทก์ร่วมนำสืบ ได้ความแต่เพียงว่าในวันที่ 29 กันยายน 2542 นายสุเทพ พฤกษ์อุดม ผู้รับมอบอำนาจโจทก์ร่วม และนางนงลักษณ์ ลิ้มสกุล บุตรโจทก์ร่วมเห็นจำเลยที่ 3 อยู่ในที่เกิดเหตุเท่านั้น จำเลยที่ 3 นำสืบว่า

เหตุที่ตนเข้าไปในที่เกิดเหตุเพราะเห็นจำเลยที่ 1 พุดโต้เถียงกับโจทก์ร่วมเรื่องคลองสาธารณะ
จำเลยที่ 3 จึงตามไปดูเหตุการณ์ พยานหลักฐานโจทก์และโจทก์ร่วมฟังไม่ได้ว่าจำเลยทั้งสาม
กระทำความผิดฐานบุกรุก ที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษายกฟ้องโจทก์และโจทก์ร่วมมานั้น ชอบแล้ว
ฎีกาของโจทก์ร่วมฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

องค์คณะ

พงษ์ศักดิ์ วีระเสถียร · สิริรัตน์ จันทรา · ชาลี ทัพภวิมล

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/12852/2553>